

Sygn. akt. I C 602/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 kwietnia 2013r.

Sąd Rejonowy w Strzelcach Opolskich Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący : Sędzia Sądu Rejonowego Marcin Ilków

Protokolant : st. sekr. sąd. Aleksandra Drzymała

po rozpoznaniu w dniu 23 kwietnia 2013r. w Strzelcach Opolskich

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki z o. o. w K.

przeciwko I. R.

o zapłatę

oddala powództwo.

UZASADNIENIE

(...) Sp. z o.o. z siedzibą w K. pozwem wniesionym do Sądu dnia 2 maja 2012 roku wniósł o zasądzenie od pozwanej I. R. kwoty 249,08 zł wraz z odsetkami ustawowymi i kosztami procesu.

Uzasadniając podniósł, iż zawarł z pozwaną w dniu 18 sierpnia 2006 roku umowę sprzedaży energii elektrycznej nr 364-24 dostarczanej na określony w umowie adres punktu poboru. Strona powodowa wywiązała się z umowy o czym świadczą wystawione faktury VAT, zaś pozwana nie uiściła żądanych nimi kwot. Wobec tego umowa uległa rozwiązaniu w dniu 13 maja 2011 roku, a strona powodowa zawiadomiła o tym fakcie pozwaną wzywając do zapłaty dłużnej kwoty.

W dniu 22 maja 2012 roku Sąd Rejonowy Lublin – Zachód wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym w sprawie VI Nc-e 736449/12uwzględniając roszczenie strony powodowej w całości.

Od powyższego nakazu zapłaty pozwana wniosła sprzeciw, w którym wniosła o oddalenie powództwa podnosząc, iż faktury nr (...) zostały zapłacone, a pozostała faktura i nota odsetkowa jest błędnie wystawiona, gdyż zanim zostały one wystawione udała się do placówki strony powodowej, by rozliczyć ewentualne zobowiązania ze względu na chęć zamknięcia licznika w związku ze sprzedażą domu. Pozwana podniosła, iż do dnia 7 listopada 2011 roku wszystkie zobowiązania uregulowała, a przysłane wezwania dotyczą okresu, w którym nie zamieszkiwała w domu w U..

Na rozprawie w dniu 23 kwietnia 2013 roku pełnomocnik pozwanej podniósł, iż wszelkie należności względem strony powodowej są uregulowane, a numer konta, na który wpłacali opłaty był brany z wezwań do zapłaty. Pozwana z mężem posiadali dwa liczniki, ale płacili należności na jeden numer konta. Nadto poczynili w Oddziale strony powodowej ustalenia, wg których wszystko jest zapłacone. Dom przy ulicy (...) został sprzedany w maju 2011 roku, a 2 liczniki miały być zamknięte, jednak kupujący dom zażyczył sobie jeden licznik, więc tylko jeden został zlikwidowany. Wg pełnomocnika pozwanej, w związku z wystosowanym pismem o zamknięcie licznika do zamknięcia jednego z nich

skutecznie doszło, a ostatnie wezwanie do zapłaty jest wystawione za okres, w którym pozwana nie mieszkała przy ulicy (...), gdyż w nowym miejscu zamieszkuje od 30 czerwca 2011 roku.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 18 sierpnia 2006 roku między (...) S.A.z siedzibą we W.a I. R.zawarto umowę nr (...)dotyczącą sprzedaży energii elektrycznej. Energiaelektryczna miała być dostarczana na adres zamieszkania pozwanej – U., ul. (...).

Dowód:

- umowa sprzedaży energii elektrycznej i świadczenia usług przesyłowych wraz z załącznikami, k. 15-18;;

Tytułem świadczonych umową usług (...) Sp. z o.o. wystawiła faktury VAT:

- nr (...) z dnia 27 października 2010 roku za okres od 20 kwietnia 2010 roku do dnia 25 października 2010 roku na kwotę 533,68 zł płatne do dnia 15 listopada 2010 roku, z tym, że po rozliczeniu należności pozwanej, w związku z nadpłata, zwrócono kwotę 314,56 zł. Faktura wysłana była do pozwanej na adres M. 8, U.;

- nr (...) z dnia 13 maja 2011 roku za okres od 24 kwietnia 2011 roku do dnia 13 maja 2011 roku na kwotę 65,58 zł płatne do dnia 27 maja 2011 roku. Faktura wysłana była do pozwanej na adres M. 8, U..

Kwoty wskazane w fakturach VAT miały być uiszczone na nr konta – (...), a pozwana figurowała jako adresat nr (...).

Dowody:

- kopia faktury VAT nr (...), k. 19-20;

- kopia faktury VAT nr (...), k. 21-23;

I. R. wystawiono także fakturę VAT nr (...) z dnia 13 maja 2011 roku za okres od dnia 26 kwietnia 2011 roku do dnia 13 maja 2011 roku na kwotę 103,50 zł. Po odjęciu nadpłaty pozwana zobowiązana była zapłacić kwotę 70,41 zł do dnia 27 maja 2011 roku na konto nr (...). Pozwana uiściła należność w dniu 7 listopada 2011 roku. W tej fakturze pozwana była adresatem o numerze (...).

Fakturę VAT o tym samym numerze, dacie wystawienia i zapłaty jak i adresie oraz numerze pozwanej, a także identycznym numerem konta do wpłaty wystawiono na kwotę 107,97 zł.

Dowody:

- kopia oraz oryginał faktury VAT nr (...) z dowodem wpłaty, k. 49-50a;

- oryginał faktury VAT nr (...), k. 51-52;

I. R. dokonała w dniu 11 kwietnia 2011 roku przelewu kwoty 173,00 zł na rachunek beneficjenta – (...) Sp. z o.o. z siedzibą we W. tytułem zapłaty faktury VAT nr (...). Wpłaty dokonano na konto nr (...).

Dowód:

- zaświadczenie z Banku, k. 47;

Pismem z dnia 16 grudnia 2011 roku (...) Sp. z o.o. wezwała K. R. do zapłaty kwoty 241,84 zł wynikającej z dokumentów księgowych z dnia 30 września 2011 roku w terminie 14 dni.

Dowód:

- wezwanie do zapłaty, k. 48;

Pismem z dnia 30 marca 2012 roku strona powodowa wezwała pozwaną na adres przy ulicy (...) w U. do zapłaty kwoty 219,87 zł wraz z odsetkami. Wskazana kwota wynikała z faktur nr (...) oraz z faktury VAT nr (...) oraz noty odsetkowej nr (...). Kwota miała być uiszczona na konto nr (...).

Dowód:

- ostateczne przedsądowe wezwanie do zapłaty z potwierdzeniem odbioru, k. 24-26;

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

Bezspornym w sprawie było, iż w dniu 18 sierpnia 2006 roku między (...) S.A. z siedzibą we W. a I. R. zawarto umowę nr (...) dotyczącą sprzedaży energii elektrycznej.

Spór sprowadzał się do oceny, czy zasadnym jest zasądzenie na rzecz strony powodowej żądanej pozwem kwoty.

Stan faktyczny w rozpoznawanej sprawie Sąd ustalił na podstawie dokumentów przedłożonych przez strony. Sąd nie znalazł podstaw do kwestionowania wiarygodności przedłożonych dokumentów.

Strona powodowa reprezentowana była przez radcę prawnego i dlatego Sąd przyjął odpowiednio wysoki miernik staranności po stronie powodowej co do konieczności podejmowania czynności procesowych uwzględniający zawodowe kwalifikacje pełnomocnika.

Zgodnie z przepisami art. 6 k.c. i 232 k.p.c. strona, która wywodzi korzystne dla siebie skutki prawne powinna wskazywać dowody na poparcie swoich twierdzeń.

Stronę powodową obciążał więc obowiązek wykazania, iż przysługuje jej uprawnienie do dochodzenia zapłaty należności od pozwanej z tytułu związania jej umową z poprzednikiem prawnym strony powodowej, z tytułu której miała uiścić dochodzoną pozwem kwotę wskazaną fakturami VAT i notą obciążeniową.

W realiach rozpoznawanej sprawy pozwana zakwestionowała zasadność obciążenia jej dochodzoną należnością twierdząc, iż wierzytelność wygasła wobec całkowitego uiszczenia jej na rzecz strony powodowej.

Zgodnie z powołanym wyżej art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Wobec tego strona powodowa, w celu udowodnienia swoich twierdzeń, powinna była w trakcie procesu wykazać bezsprzecznie i jednoznacznie, nie tylko to, że pozwana nie zapłaciła całej należności, ale i także powinna wykazać odpowiednimi dokumentami postawę prawną do dochodzenia tej kwoty od pozwanej tak, aby wynikał z tej podstawy sposób ustalenia konkretnego zadłużenia poprzez dokumenty, z których wynikałaby podstawa do obciążenia pozwanej tą kwotą w ostatecznym orzeczeniu.

W przedmiotowej sprawie pełnomocnik strony powodowej przedłożył umowę na sprzedaż energii elektrycznej, jak i faktury VAT, z których – jego zdaniem – wynikała podstawa do obciążenia pozwaną wskazaną w pozwie sumą pieniędzy.

Całość zebranego w ten sposób materiału dowodowego przeczy jednak zasadności powództwa, a Sąd orzekł, jak w wyroku na podstawie tego, że strona powodowa zamiast dołączyć rzeczywiste faktury VAT będące podstawą roszczenia dołączyła faktury VAT, z których trudno Sądowi uznać podstawę do obciążenia pozwanej kwotami wskazanymi w pozwie, tym bardziej, że pozwana wykazała dołączonymi dokumentami, że wszystkie zaległości w stosunku do strony powodowej uregulowała osobiście, bądź przez swego męża.

Sąd stanął na takim stanowisku mając na uwadze szereg różnic pomiędzy przesłanymi pozwaną fakturami. Mając na względzie, że pozwana dysponowała dwoma licznikami Sąd zaakceptował i uwzględnił okoliczność, iż należności były

kierowane do pozwanej figurującej jako dwaj abonenci umowy o sprzedaż energii elektrycznej – z różnymi numerami klienta i fakt, że należności winny być płatne na dwa różne konta bankowe. Problem pojawił się już, gdy strona powodowa wystawiła fakturę VAT nr (...) z dnia 13 maja 2011 roku zawierającą dwie różne kwoty do zapłaty, a będące w innych elementach tożsame. Nadto także część faktur wysyłana była na adres, do którego miała być dostarczana energia elektryczna wg zawartej umowy, tj. na ulicę (...) w U., a część faktur wskazywała do pozwanej zamieszkującej przy ulicy (...) w U.. Co istotne – wskazana w pozwie wysokość roszczenia, rzekomo oparta o powołane w uzasadnieniu pozwu faktury VAT w rzeczywistości jest inna, bowiem zgodnie z ich treścią wynosiła 219,87 zł.

Strona powodowa z niewiadomych przyczyn wysłała także wezwanie do zapłaty na rzecz męża pozwanej mimo, że ten nie był stroną zawartej umowy o dostarczanie energii elektrycznej.

Biorąc pod uwagę normę z art. 6 k.c., obowiązek w tym przepisie wyrażony, obciąża także pozwaną, bowiem powinna ona w toku procesu wykazać, albo że zapłaciła wszystkie należności, albo, że konkretne dokumenty, będące podstawą do złożenia pozwu są niewłaściwe. W toku procesu pozwana udowodniła, iż wiarytelność wygasła, bowiem została w całości uiszczona. Dokonała tego za pomocą oryginału faktury wraz z dowodem zapłaty, jak i zaświadczenia o dokonanej przelewem bankowym na konto wskazane wystawionymi fakturami. Ponadto wykazała, iż w związku ze sprzedażą domu przy ulicy (...), poczyniła starania, by definitywnie uregulować kwestie związane z płatnością wobec strony powodowej. Świadczy o tym wizyta w oddziale strony powodowej, gdzie poczyniono odpowiednie kroki do zlikwidowania jednego z liczników, zgodnie także z życzeniem nowego właściciela tego domu. Co także istotne – pozwaną zapewniono przez pracownika strony powodowej, że na jej koncie abonenta nie ma żadnych zaległości finansowych.

Tym samym Sąd uznał, iż pozwana dochowała należytej staranności by wywiązać się z wszelkich zobowiązań wobec strony powodowej, w związku z czym nie można mieć wątpliwości uzasadnionych na tyle, by powodowało to uwzględnienie powództwa przez uznanie, że jednak zaległości na rzecz strony powodowej pozostały.

Nie bez znaczenia jest fakt, że na rozprawie, na której zapadł wyrok, nie stawił się nikt ze strony powodowej, mimo prawidłowego zawiadomienia, tym samym Sąd uznał twierdzenia pełnomocnika pozwanej w zakresie dokonanych spłat i kwestii związanych z wyrejestrowaniem liczników po sprzedaży domu za przyznane, zgodnie z art. 230 k.p.c., bowiem pełnomocnik strony przeciwnej nie wypowiedział się w tym zakresie.

Art. 230 k.p.c. stanowi, że: gdy strona nie wypowie się co do twierdzeń strony przeciwnej o faktach, sąd, mając na uwadze wyniki całej rozprawy, może fakty te uznać za przyznane.

W przepisie powyższym mowa jest o tzw. faktach milcząco przyznanych. Za przyznane można uznać tylko fakty, a nie ich ocenę prawną, która nie wiąże sądu. Do sądu, niezależnie od poglądów prawnych wyrażanych przez strony, należy bowiem dokonanie własnej oceny ustalonych w sprawie faktów i zastosowanie w związku z tym właściwych przepisów prawa materialnego. Co prawda samo milczenie (niewypowiedzenie się) strony, co do twierdzeń strony przeciwnej, nie może być podstawą do uznania faktów za przyznane, jednakże wobec treści art. 230 k.p.c., o jego zastosowaniu decyduje zebrany w sprawie materiał dowodowy, przy uwzględnieniu charakteru i przedmiotu postępowania. Sąd w przedmiotowej sprawie, na podstawie wyniku całej rozprawy, tj. wszystkich okoliczności sprawy, całego materiału procesowego, nabrał przekonania, że strona powodowa nie zaprzeczyła istnieniu faktów przytoczonych przez stronę przeciwną, zawartych w szczególności w doręczonym jej odpisie sprzeciwu i załączników. W związku z brakiem wątpliwości w tym zakresie, Sąd zastosował art. 230 k.p.c.

Mając na uwadze, że to strona powodowa przede wszystkim przedstawionymi dokumentami nie udowodniła wystarczających podstaw do zasądzenia dochodzonej kwoty od pozwanej, a pozwana dołączonymi dokumentami, obaliła skutecznie twierdzenia pozwu to Sąd powództwo oddalił.

Wobec powyższego, na podstawie powołanych przepisów, Sąd orzekł jak w sentencji.